

ΑΠΟ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΣ <ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ>

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

Η ΕΞΙΛΕΩΣΙΣ

(Η αδελφή Μαρία Λουίζα προς τον υπολοχαγό Βωμπρέ:)

Γο γράμμα αυτό, που τό γράφω μέσα στο κελί μου (σήμερα μου έκοσαν τὰ μαλλιά και τελειώσαν έτσι όλες η διατυπώσεις και δοκιμασίες για να γίνω καλό-γρηα), πού θα σ' εύρη τάχα, φίλε μου; Άποκλεισμένη από τον κόσμο έδω κι' ένα χρόνο, δεν ξέρω καθόλου πειά που βρίσκεσαι. Έξησα τό-σων καιρό μόνη μου κι' έκλεισα τ' αυτιά μου σε κάθε αντίλαλο που έρχόταν απ' έξω, απ' τή ζωή. Πέρασα όλους αυτούς τους μήνες χω-ρίς νάχω είδησεις από τον πατέρα μου, από τις αδελφές μου, από σένα, αγαπημένη μου Έκτορα, που σε αγάπησα τόσο πολύ...

Τώρα πειά τελειώσαν όλα, όπως σου είπα, και ή απόφασι που πή-ρα είναι ανέκκλητη. Θα προσπαθήσω λοιπόν, στην καινούργια μου α-τή κατάστασι, να βρω τή δύναμι να σου γράφω μερικέ γραμμέσ που σου χρωστώ, για να σου εξηγήσω όλα και να σε αποχαρητήσω για πάντα. Στο φάκελλο δεν θα βάλω άλλη διεύθυνσι — γιατί δεν ξέρω και άλλη — παρά μόνο τον αριθμό του συντάγματός σου. Και αν θε-λήσει ο Θεός, θα λάβης την επιστολή μου.

Σε αγάπησα πολύ, Έκτορα! Σε αγάπησα όρι-σμένως με πό πολύ πάθος και πιό πολύν καιρό απ' όσο θα φανταζόσουνα ποτέ. Θυμάσαι τή έποχη που ήμασταν παιδιά και παίζαμε μαζί; Θυμάσαι τί έ-λεγαν γελώντας οι γονείς μας, χωρίς να τό πι-στεύουν κι' οι ίδιοι πως θα πραγματοποιηθή;

— Θα γίνουν χαριτωμένο ζευγάρι αργότερα αυτοί οι πιτσιρικοί!...

Έ, λοιπόν, αυτά τὰ λόγια, που έσύ δεν τ' α-κονγες τις περισσότερες φορές ή που μόλις τὰ κα-ταλάβαινες, έμπαιναν βαθειά μέσα στο νού μου και μ' έκαναν να τὰ συλλογίζομαι κάθε τόσο. Είχες γίνει από τότε ο μαγνήτης τής καρδιάς μου και με τραβούσες όλοένα κοντά σου. Άν δεν παρα-τήρησες από τότε την άφοσιωμένη αγάπη μου, την ευτυχισμένη ταραχή μου, τή συγκινημένη μου χα-ρά, τότε θα πή πως δεν με πρόσεξες καλά όταν ήμουνα κοντά σου.

Στο μεταξύ μεγαλώναμε. Τὰ παιγνίδια μας διακόπησαν. Χωριστήκαμε. Έσύ πήγες στο λύ-κειο και μένα μ' έκλεισαν στο παρθενγωγείο. Πές μου τήν αλήθεια, Έκτορα, όταν βρισκόσου-να μακριά μου, με συλλογίστηκες καθόλου; Έγώ, όσο έλειπα από σιμά σου, μονάχα έσένα συλλογι-ζόμουνα. Τό καθετί μου γινόταν άφορητό να σε θυ-μάμαι και να σε όνειροπολώ. Άν καιμιά από τις μεγαλύτερες μαθήτριες μās άφινε για ν' άνο-λουθήσει τον σύζυγό της, έλεγα μέσα μου:

— Έτσι θα παντρευτώ κι' έγώ μια μέρα και θα πάρω τον Έκτορα!...

Κάθε φορά που άκούγα ή διάβαζα τή λέξι «αγάπη» στά εκκλη-σιαστικά τραπάρια ή στά άθωια έκεινα μυθιστορήματα που μās έπέ-τρειπαν να μελετούμε, ασθανόμουνα τήν καρδιά μου να τρεμοκιάζη ή-δονικά, γιατί ο έρωτας, αγαπημένο μου, ήσουν τότε για μένα έσύ! Ά, πόσες φορές δεν έκοινωνήσα στην εκκλησία ζητώντας από τον Θεό τή μοναδική αυτή χάρι:

— Θεέ μου, κάνε με να παντρευτώ τον Έκτορα! Και τὰ χρόνια περνούσαν όλοένα, περνούσαν χωρίς να βλέπομα-στε συχνά. Κι' όταν έσύ έμπαινες στο δεύτερο χρόνο στη σχολή του Σαιν-Σύρ, έγώ άφίνα τό σχολείο κι' έκανα για πρώτη φορά τήν εί-σοδό μου στον κόσμο. Η είσοδός μου στον κόσμο έμοιαζε με αληθινό θαύμα.

Ήμουνα περήφανη, ήμουνα εύχαριστημένη. Ο νούς μου όμως έ-τρεχε πάντα σε σένα και μόνον έσύ άπασχολούσες τή σκέψη μου. ΈΟταν με ξαχάδει ο Έκτορας, συλλογίζομουνα, θα με βρη όμορφη και θα με αγάπησθ.

Ο χέμώνας τελείωσε και ήρθε έπί τέλους ή άνοιξη. Τόν Ιούλιο βγήκαμε από τή σχολή και, μετά δεκαπέντε μέρες, ήρθες στην έπαυλι τής Πιέρ, στού πατέρα μου, στο σπίτι μας! Άχ, αγαπημένο μου! Ο Θεός μούδωσε σήμερα τή δύναμι να διακόψω πειά κάθε σχέσι με τή ζωή και να παρατηρήω από τήν ιδέα να γίνω γυναίκα σου. Δεν μου έδωσε όμως άκόμα τή δύναμι να μωήσω τις άλησιμόνητες έκεινες μέ-

ρες και όρες που πέρασα μαζί σου.

Μου φαίνεται σαν νάταν χτές μόλις, δ-ταν μπήκα τρέμοντας στη σάλα και σε βρη-κα, κατασκονισμένο από τον δρόμο, να μι-λάς με τον πατέρα μου. Θυμοδμαι καλά τήν ταραχή σου όταν με κίτταζες, τό τρεμοκί-αμα τής φωνής σου, όλ' αυτά που έβγνησαν μέ-σα μου μια έρώτησι γλυκειά, πολύ γλυκειά:

— Μή βρίσκει όμορφη; Θα μ' αγάπησθ τάχα;...»

Θυμάμαι έπειτα τὰ πρώτα μας έρωτικά ψιθυρίσματα, τὰ μισοτελειωμένα λόγια μας, τ' άγγίγματα των χεριών μας, που γινόντου-σαν αιτία να μεγαλώνουν τὰ χτυποκόρδια μας.

Και εκείνο που έπρεπε να γίνη, έγινε. Πούς ήταν ο ένοχος σ' αυτή τήν ιστορία;

Έσύ που, παραινόμενος από τή γλύκα των χειλιών μου, ήρ-θες εκείνη τήν αυγουστιάτικη νύχτα να χτυπήσθ τήν κλειστή κάμαρά μου; Έγώ που σου άνοιξα άμέσως τήν πόρτα άμα άκουσα τις λέξεις: «Λουίζα, έγώ είμαι!...»; Η μήπως ή νύχτα που μās περι-κάλωσε με τὰ μάγια της, φέροντάς μας άπ' τὰ μισάνοιχτα παράρ-ρα τις πνοές του πάχου, τό μουρμουρητό των φύλλων, τους άναστε-ναγμούς του νερού, όλες τις καλοκαιριάτικες φωνές, που καθεμιά τους μās έθύμιζε μια λέξι αγάπης, ένα σφύξιμο χεριών, ένα γλυκό φίλι;...

Μόνο όταν έφυγες από τήν κάμαρά μου, μόνο όταν βρέθηκα μόνη μου, μονάχα τότε έπεσαν από τὰ μάτια μου τὰ πέπλα τής άπά-της κι' είδα καθαρά τό λάθος μου. Σκέπτασα τό πρόσωπό μου με τὰ χέρια μου κι' είπα δυνατά:

— Είμαι δική του, δική του!...

Και ή λέξι αυτή μεγάλωσε με μās, έλαμψε σαν φλόγα και φώ-τισε όλα τὰ πράγματα που δεν ήξερα προητέρα, όλα τὰ μυστήρια του έρωτος που κρύβουν από τις κοπέλλες. Ναι, ήμουνα δική σου, είχες συμβεί δηλαδή κάτι τό όριστικό και άνεπιανόδητο, τέρα άπ' τό όποίο δεν μπορούσα νάμαι τίποτα πειά για σένα, κάτι άλωσιόδολο αντίθετο άπ' ότι όνειρευόμουνα πως θα ήμουνα από τήν παιδική μου ήλικία, ήμουνα γυναίκα σου, χωρίς να σ' έχω παντρευτεί!...

— Τελείωσε πειά! Έλεγα μέσα μου. Τώρα δεν μπορώ να τον παντρευτώ καθώς λογάριζα...

Έδώ πρέπει να με καταλάβης καλά, Έκτο-ρα. Ότε μια στιγμή δεν άμφέβαλα για τήν ει-λικρίνεια και τήν τιμιότητά σου. Ήμουνα βέβαιη, όπως και είμαι άκόμα, πως δεν θα ζητούσες να ξεφύγης τις ύποχρεώσεις σου και ότι θαόχουσαν μόνος σου να μου πής να γίνω γυναίκα σου...

Άλλ' άκριβώς αυτό δεν έπρεπε να γίνη. Έ-γώ που σε αγαπούσα από τό βάθη τής καρδιάς μου, μονάχα έναν πόθο κι' ένα όνειρο είχα: να σου προσφέρω με τον έαυτό μου τήν καλύτερη, τήν τρυφερότερη και τήν άγνότερη των συζύ-γων. Και όμως αυτό πειά δεν μπορούσε να γίνη, άφοδ είχα παραδοθεί προητέρα σε σένα. Μου ή-ταν άδύνατο πειά να σου προσφέρω ό,τι έπιθυ-μούσα...

Είχα αποφασίσει σταθερά να μη γίνω γυναι-κα σου. Μονάχα μια λύσις μου έμενε ύστερ' απ' αυτό. Ότε ή συνειδησι μου, ότε ή ιδέα τής λύ-σης που θα προξενούσα στους δικούς μου, ότε ο φόβος τής επικριώς του κόσμου στάθηκαν ικανά να με συγκρατήσουν από τήν πραγματοποίησι του σκοπού μου. Και σ' αυτό μ' έπαρκανε μονάχα μια σκέψη, μια σκέψη που σχετιζόταν πάλι με σένα, ή σκέψη ότι μια μέρα θα με περιφρονούσες. Ήμουνα βέβαιη ότι τήν ώρα εκείνη, όταν με κατέκτησες άθωα και άντεροάσιστη, δεν μ' είχες καταδικά-σει. Άργότερα όμως, όταν θά σου παραιδνόμουνα για δεύτερη φορά, τότε τί θα συνέβαινε;...

Έτσι ο Θεός, μέσα στη μεγάλη του εύπλα-χνία, μούδωσε φώτισι. Έπρεπε να φύγω. Έπρεπε να μη σε ξανα-δώ. Έπρεπε τό πρώτο — και τό μόνο — άμάχημα να μην επανα-ληφθή, για να δικαιολογηθή και να συχωρεθή.

Ξέρεις τή συνέχεια, φίλε μου: τή φυγή μου από τήν έπαυλι τό πρωί, τό άκούσιο κλεισίμο μου στο μοναστήρι, τις άνώφελες προσά-θειες των οικειών μου για να με κάμουν ν' άλλαξω τήν απόφασί μου...

... Ένας δλόκληρος χρόνος πέρασε από τότε. Σήμερα όλα τε-λειώσαν, τελειώσαν όριστικά.

Θα παρακαλέσω όμως τον Θεό να σου δώση τήν πιό όμορφη κι' άγνή γυναίκα, μια γυναίκα που να σ' αγαπάει με όλη τή τήν ψυ-χή, μια γυναίκα όμοια με κεινη που όνειροπολούσα να γίνω έγώ για σένα. Για να πετύχω από τον Θεό αυτή τή χάρι, θα καθήσω κλεισμέ-νη έδώ μέσα και θα πληρώσω τό κρέμα με τον έξιλασμό μου...

Σε αγαπώ πάντα, λατρευτέ μου! Δεν σε κατηγορώ για τίποτε. Δεν ήσουν έσύ περισσότερο φταιχτής από μένα. Κι' όταν θα με σκέ-φτεσαι αργότερα κοντά στη νέα γυναίκα και στα παιδιά σου, δεν θέ-λω νάχης καιμιά τύχη. Να έχης μόνο μια γλυκειά άνάμησι από κει-νη που σου πρόσφερε όλο της τό είναι, τήν καρδιά της και τό σώμα της, που δεν μπορούσε να σου άρηνηθή τίποτε, γιατί σε άγαπούσε πά-ρα πολύ, και που νόμισε πως δεν είχες δικαίωμα να γίνη γυναίκα σου για δεύτερη φορά, έπειδι άκριβώς σ' αγαπούσε πολύ, πάρα πολύ...»

Μου έκοσαν τὰ μαλλιά...